

pligtelse til at gøre noget er så meget desto større, som at det er et så lille problem i den store sammenhæng, der så let kan løses uden nogen større konsekvenser. Det er ren og skær et spørgsmål om vores egen vilje.

Med det her lovforslag gøres der noget, og det fremgår jo også af hørings svarene fra de organisationer, som arbejder med børn inden for det her område. De hilser udspillet velkomment i hvert fald i dets hovedtræk. Der er nogle problemer, som bliver rejst. Jeg kan ikke overskue, om de problemer er rigtige, men det er klart, at vi under udvalgsarbejdet må kigge på, om der eventuelt er nogle ting, der kan gøres bedre. Det kan vi altid.

Hovedsigtet med det her, hovedindretningen af det her synes vi er rigtig, og vi synes, det er fint, at det er kommet, og vi vil støtte forslaget.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Når man har hørt på denne næsten ophidsede debat, skulle man jo ikke tro, at der var massiv enighed om forslaget, men det er jo dejligt, at vi trods så stor uenighed kan enes om det konkrete, der ligger på bordet, nemlig lovforslaget om uledsagede børn.

Kl. 15.55

Jeg er i den situation, at jeg må starte med at tage den tidligere regering lidt i forsvar – det kan man jo også komme ud for. Den havde faktisk sendt et forslag til høring, som minder om dette forslag. Der er forskelle, og dem skal jeg gerne redegøre for og forklare, hvis det ønskes skriftligt, til udvalget, men alle de væsentlige ting var der, og dem er den nuværende regering enig med den tidligere regering om.

Der er en tilføjelse, som jeg selv står bag. Den har ikke været omtalt, derfor vil jeg godt nævne den: Jeg var oppe og besøge Gribskovlejren efter invitation af Røde Kors. Der gøres et fremragende arbejde. Jeg fik et utrolig godt indtryk af det hele, men jeg kunne ikke lade være med at tænke på, hvor koldt det måtte være for et uledsaget barn at opholde sig der i uger og måneder med næsten alt for meget plads, et sted, der er omgivet af skov, og jeg kunne ikke lade være med at tænke på Åbybro Ungdomsskole, hvor eleverne bor som sild i tønde og bliver holdt i ånde fra morgen til aften, og jeg kunne ikke lade være med at tænke på, hvor langt bedre det ville være for børnene så hurtigt som muligt at komme sådan et sted hen.

Det er selvfølgelig lettere sagt end gjort, og det kan man ikke gøre lige med det samme. Det

gælder om at få sagerne behandlet i en fart og derefter få børnene af sted til et varmere opholdssted. Derfor er der nævnt dette med muligheden for at komme på efterskole, ikke blot efter at der eventuelt er givet opholdstilladelse, men også før, hvis det skønnes at være den rigtige løsning.

Her synes jeg igen, at vi skal lade os bestemme af en filosofi, der på den ene side holder bevidstheden fast på, at en flygtning er en, der om muligt skal sendes hjem, og kan man finde forældrene, og det skal man gøre alt for, så skal flygtningen sendes hjem. Men det gør jo ikke noget for dem, der skal sendes hjem, at de har haft en god tid i Danmark.

Hvor mange danske børn har ikke elsket at være på skole i udlandet i en periode? Så kommer de heldigvis hjem igen. Det er jo ikke nogen katastrofe for et flygtningebarn, hvor man finder forældrene, at komme tilbage efter at have haft en god tid i Danmark.

Jeg ved godt, at det ikke bliver lettere at sende dem hjem, når de har fået danske bekendte, og jeg ved også, at det vil give flere protester over for integrationsministeren, som står for denne hjemsendelse, men det nytter ikke noget at ødelægge hele tiden i Danmark, fordi man er bange for, at der derved er en lidt for stor fanclub, i det øjeblik det bliver muligt at sende vedkommende hjem. Det nytter ikke noget, det har jeg ment fra starten, og det er det, der gennemsyrrer de forslag, jeg kommer med.

Fru Anne-Marie Meldgaard rejste spørgsmålet om kompensation til repræsentanterne. Jeg tror ikke, det er nødvendigt. Jeg fik forleden et brev fra en, der tilbød sig selv. Det er jo Røde Kors, som skal finde frem til dem, og jeg kan oplyse, at det jo ikke er sådan, at man lader repræsentanterne i stikken. De bliver udvalgt nøje efter egnethed, de må ikke have begået noget strafbart, det må gerne være familie til barnet, men det må ikke være familie, som man mistænker for ikke at ville medvirke til, at man kan finde barnets forældre. Der bliver etableret kurser for repræsentanterne, og Røde Kors bidrager på alle måder til, at repræsentanterne kan blive hjulpet i deres arbejde. Der udsendes skriftligt materiale, hvis repræsentanterne ikke kan komme personligt osv.

Med hensyn til om disse repræsentanter bør fortsætte senere hen, hvis barnet får opholdstilladelse, altså bør fortsætte som myndighedsindehavere, værger, eller hvad det nu hedder, så står der udtrykkeligt i lovforslaget, at så vidt